

trædere, at gøre Samkvæmmet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere besværligere, vil Formaålet være opnaaet. Men der er ogsaa et andet Moment at tage i Betragtning, nemlig dette, at man fremmer ikke Tilbøjeligheden hos Arbejderen til at tage kortvarigt Arbejde, naar det er forbundet med saa mange Omstændigheder og saa megen Risiko. Den nuværende Ordning er ikke god, men den bliver ikke bedre ved det her foreslaaede.

At man vil gennemføre denne Ordning, kan kun hænge sammen med, at man en Gang har sat sig i Hovedet, at man skal have disse Kort, at en Arbejder, der tilbyder sin Arbejdskraft, skal møde med et Kort og faa det paategnet, at uden det kan den Funktion slet ikke foregaa. Denne Kortordning er noget af en fiks Idé, og naar man fastholder den, er det, fordi man ikke vil lade sig overbevise om denne Ordningens Umulighed. Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe), som var Ordfører for Venstre, talte om, at det skulde give en forbedret Kontrol. Nej, det giver aldeles ikke en forbedret Kontrol, det bliver en langt mere omstændelig, en langt dyrere, men ikke nogen bedre Kontrol. Den bedste Kontrol, man her kan faa, er Arbejdsløshedskassernes egen Kontrol. Det har jeg sagt adskillige Gange, og jeg siger det igen. Det er ogsaa konstateret ved de foretagne Undersøgelser. For øvrigt har den højtærede Minister givet mig fuldkommen Ret, idet han ved Behandlingen af Lovforslaget i forrige Samling udtalte følgende, som findes i Landstingstidenden for 1922—23 Sp. 1333: „Jeg tvivler ikke om, at denne Ordning vil være i høj Grad fremmede for Kontrollens Effektivitet, idet jeg dog ønsker at sige, at disse Bestemmelser ikke træffes ud fra en Formodning om, at der sker omfattende Misbrug af Arbejdsløshedskasserne; en saadan Formodning nærer jeg ikke, og jeg tror heller ikke, der er Anledning for nogen anden til at nære den.“ Men hvad i al Verden skal vi saa dog med noget andet, naar vi mener, at det, der foreligger, den Kontrol, der øves af Arbejdsløshedskasserne selv, er en saadan, at der ikke er Anledning til at formode, at der sker Misbrug? Skal vi da skaffe os selv en hel Del Arbejde, der virker hindrende for, at Arbejdere og Arbejdsgivere kan træde i Forbindelse med hinanden? Er det Formaålet med Livet at gøre det vanskeligere for os? Det synes at være saa. Den højtærede Minister var her ganske i Kontakt med alle, alle foregaaende Indenrigsministre, som er kommet til den

samme Opfattelse, naar det Spørgsmaal forelaa. Derfor synes jeg, at den Ballon, man har dannet sig om, at der vil komme en forbedret Kontrol ved Hjælp af disse Arbejdsløshedskort, skulde man hellere lade revne før end senere. Arbejdsanvisningen og Arbejdsdirektoratet, der staar i Forbindelse dermed, er kostbart nok i Forvejen. Det koster os paa det nærmeste en lille halv Million om Aaret, og det er ikke blevet billigere, tværtimod; og det vil blive meget dyrere, naar vi faar disse Kort gennemført, for de kræver en betydelig Administration med Modtagelse, Afsendelse og Registrering o. s. v. Det er da noget, Fornuften siger. Lad det være en Ballon — en ballon captif skulde det ikke gerne have Lov til at blive —, jeg vil kalde det en ballon d'essai, en Prøveballon, man har sendt til Vejrs. Jeg siger til alle det praktiske Livs Interesser: Lad os hellere lade den Ballon flyve eller revne, hvad den nu vil, men lad os ikke beskæftige os mere dermed, for den er upraktisk, er kun et Legetøj, andet er den ikke.

Saa er der et andet Spørgsmaal — det er ogsaa et Hovedspørgsmaal — om Nedsættelsen af Maksimalbeløbene. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at den var berettiget og forsvarlig, og saa sagde han i uklare Vendinger noget om den ekstrordinære Understøttelse. Ja, jeg forstod godt, hvad han tilsigtede, men jeg havde ventet mig en Underbygning af det berettigede og det forsvarlige. Den fik vi ikke af det ærede Medlem. Saa vil jeg da tillade mig at komme med en Begrundelse for det ikke-forsvarlige i hele denne Sag. Jeg støtter mig her til offentlige Dokumenter, til Statistisk Aarvog for 1923. Der findes Side 133 en Opgørelse over Timelønningerne for hele Landet for faglærte, ikke faglærte og Kvinder, altsaa voksne Arbejdere. For dem var Time-lønnen i Juli Kvartal 1922 gennemsnitlig 1 Kr. 42 Ø., over en Bank. Der var nogle, som havde 192 Ø., og nogle, der havde 82 Ø., men Gennemsnittet af Timelønningerne var altsaa 142 Ø. I 1914 var Time-lønningerne 50 Ø. i Gennemsnit. I Aaret 1906 og i Aaret 1907, da vi fik Arbejds-løshedsloven — det kan vel siges, at vi har haft de samme Lønninger i 1907 og i 1906, meget forskellige kan de i hvert Fald ikke have været; jeg har ikke set det opgjort, men det slutter jeg mig til af min praktiske Erfaring —, har Gennemsnitslønnen været mindst 10 Ø. lavere, saa vi kan sige 40 Ø. De Herrer Landbrugere kan af deres egen praktiske Erfaring mindes, hvorledes Løn-